

Nr 558

Av herr **Johansson, Theodor**, och herr **Andersson, Torsten**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till en kampanj för lönsparande.

Från statsmakternas sida har i olika sammanhang konstaterats önskvärdheten av att ungdomar ökar sitt sparande före äktenskapet, då de ofta har relativt goda inkomster och saknar försörjningsskyldigheter. Allmän enighet råder om angelägenheten av att genom lämpliga åtgärder stimulera det enskilda frivilliga sparandet, inte minst bland ungdomen.

I Kungl. Maj:ts proposition 182/1957 föreslås att en kampanj för ökat lönsparande bland ungdomen skall anordnas under våren 1958. Kampanjen skall ledas av en kommitté som bildats vid en sparkonferens i juni 1957. Kostnaderna för kampanjen beräknas till 400 000 kronor, som föreslås anvisade på tilläggsstat I till riksstaten för budgetåret 1957/58. För att öka intresset för kampanjen förordas en extra vinstutlottning bland lönspararna under november 1958.

I nuvarande läge framstår det — som departementschefen understryker i proposition 182 — såsom utomordentligt angeläget att ytterligare öka det personliga sparandet. Varje uppslag som syftar härtil bör därför noggrant prövas, framhåller statsrådet.

I yttrande till 1957 års bankoutskott uttalar Sveriges lantbruksförbund att det med hänsyn till riskerna för fortsatt penningvärdeförsämring finns all anledning pröva, huruvida genom särskilda åtgärder penningsspararna kan beredas möjligheter till värdebeständig placering. Även Försäkringsbolagens riksförbund har med hänsyn till angelägenheten av att penningvärdet så långt möjligt upprätthålles anslutit sig till förslaget om en undersökning av möjligheten att genomföra värdesäkring åt det långfristiga sparandet.

En ekonomisk politik, som effektivt hindrar inflation, skulle göra en värdebeständighetsgaranti för sparmedel i princip obehövlig. Så länge inte en sådan ekonomisk politik kunnat realiseras och ett stabilt penningvärde kunnat säkras framstår det enligt vår mening som motiverat att det frivilliga sparandet ges det stöd och den stimulans, som en värdebeständighetsgaranti skulle innebära. Så länge en eventuell försämring av penningvärdet hotar att beröva spararen en del av hans sparkapital, synes det nära nog uteslutet att på ett verkligt effektivt sätt främja den enskildes vilja och strävan att spara. Att på längre sikt åstadkomma någon mera väsentlig spar-

stimulerande effekt genom vinstutlottning ter sig skäligen utsiktslöst. En kampanj för ökat frivilligt sparande synes oss sakna erforderligt verklig-hetsunderlag ifall möjligheter till värdefasta placeringar inte står spararna till buds.

I den mån statsmakterna vill effektivt främja sparviljan hos den enskilde torde det vara angeläget att strävandena i första hand inriktas på att ge det enskilda banksparandet bättre förutsättningar. Som känt avser den av chefen för finansdepartementet tillkallade stabiliseringsutredningen att be-handla frågan om värdefasta placeringar. En åtminstone partiell lösning av denna fråga synes oss vara en nödvändig förutsättning för ett fram-gångsrikt genomförande av den i Kungl. Maj:ts proposition 182 föreslagna kampanjen för ökat lönsparande bland ungdomen. Skyndsamma åtgärder torde därför vara påkallade från statsmakternas sida för att utan dröjsmål få en undersökning verkställd som kan ge riktlinjer för ett lönsparande på värdebeständighetens grund. Härvid synes böra övervägas möjligheten och lämpligheten av att värdebeständighet maximeras att gälla sparkapital på förslagsvis upp till 25 000 kronor.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts propo-sition nr 182 må besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt prövning av frågan hur på bankräkning insatt lönsparat kapital skall kunna göras värdebeständigt, samt att riksdagen må hos Kungl. Maj:t hemställa om de åtgärder enligt motionens syfte, vartill nämnda prövning kan föranleda.

Stockholm den 13 november 1957

Theodor Johansson

Torsten Andersson